

послѣ Галилея, даже и неговите врагове са съгласиле, че Галилей е правъ, и увѣрили са, че шилото не може да са скрие въ човалтъ, защото то, когато и да е, ще да покаже върхътъ си!

Още по късно, а именно преди сто и петдесетъ години, единъ ингелизинъ, по име Нютонъ, открилъ отъ какво и отъ що са държатъ на тоя свѣтъ и земята, и слънцето, и месѣчината, и планетите. Това съ случило така. Единъ день Нютонъ лѣжалъ въ градината подъ едно дърво-ябалка. Изведнашъ една узрѣла ябалка са откъснала отъ дървото и паднала на него. И ето, захваналъ той да мисли, зашто тая ябалка, когато тя са е откъснала отъ дървото, е паднала надолу, а не нагоре? Истина, че на това питане съби би отговорилъ така; „За това, че тя е тѣшка; за това, че тя има тежестъ“. Така е, но какво нѣщо е онова, което са нарича тежестъ? А зашто не само тѣшките нѣща, а и най-легките, като наприимѣрь перушинките и паяжинките, падатъ на земята, а не хвърчатъ камъ небето? Ако даже и перушинките падатъ на земята, мислилъ Нютонъ, ако и най малката паяжинка, която нѣма никаква тѣжелина пада надолу, то отъ тука са види, че тежестъта не е нищо друго, освѣнъ *иритѣженне*, т. е. земята тѣгли камъ себѣ си съби единъ предмѣтъ, както и магнитътъ тѣгли желѣзото. А ако перушинката и ябалката падатъ на земята за това, че тя ги тѣгли камъ себѣ си, то отъ тука са види, че и чо-